

Tehlike Toplumu

James Bond kapana kısılmış gibi hissetmekten nefret ederdi. Her durumda, her zaman bir çıkış yolu olduğunu bilmek isterdi. Tercihen birden fazla çıkış yolu... Burada, Eton'daki küçük odasında, tavan kirişlerinin altında yatarken, uyuyan binayı gözlerinin önüne getirdi. Codrose Yurdu'nu oluşturan, labirente benzeyen karanlık koridorlarda ve merdivenlerde dolaştı. Aşağı katta pek çok kapı vardı, ama oğlanların kullanabildiği tek bir kapı bulunuyordu ve o da gece olduğu için kilitlenmiş olmalıydı. Bu onu endişelendirmiyordu. Onun binaya girip çıkmak için kendi yöntemleri, başka kimsenin bilmediği özel geçitleri vardı.

James için en önemli şey özgür olmak, kendi hayatına hâkim olabilmektir. Sayısız kuralları ve çok eski gelenekleri ile Eton'a tam olarak uyum sağlayamıyordu, ama Eton onu tutamazdı.

Dar, rahatsız yatağında kıpırdamadan yatarken sesleri dinledi. Hiçbir şey yoktu. Her şey sessizdi. Örtülerin altından çıktı ve kanepesine yöneldi. İçindeki dağınık yığından

siyah bir pantolon, lacivert bir ragbi tişörtü ve bir çift lastik tabanlı ayakkabı çıkardı. Giysileri nefret ettiği pijamalarının üzerine geçirdi. Onları giymemeyi ne kadar çok isterdi. Özellikle de havanın ağır olduğu, açık pencereden esinti gelmeyen böyle sıcak, boğucu gecelerde. Ama yurt müdürü Cecil Codrose sorumluluğu altındaki bütün oğlanların pijama giymesi ve düğmeleri boyunlarına dek iliklemeleri kuralını getirmişti.

1903'teki bir yangında yurt binalarından biri harap olup, iki oğlan öldüğünden beri okulda “gece bekçileri” çalıştırılıyordu. Kasabadan gelen bu kadın ve adamlar geceleri koridorlarda dolaşarak duman kokusu arıyorlardı. James gece bekçisinden rahatsız olmuyordu. Florence adlı bu ufak tefek yaşlı kadını kolaylıkla atlatabiliyordu. Ama Codrose'dan çekiniyordu. Adam gece gündüz, her saatte evde dolaşıp, yaramazlık yapan oğlanları yakalamaya çalışmaktan hoşlanıyordu. James bu yüzden çıplak döşeme tahtalarına toz şeker serpmiş, çıtırtılarıyla gizlice yaklaştırmaya çalışanları haber vermesini planlamıştı.

Bugün çıtırtı yoktu. Binanın hiçbir yerinde ses yoktu. Şimdilik güvendedi.

Giyindikten sonra süpürgelikteki kısa bir tahtayı söktü ve duvardaki gevşek tuğlayı dışarı çekti. Arkasında değerli eşyalarını sakladığı gizli bölüm vardı. Çakısıyla fenerini çıkardı, pantolonunun cebine attı. Sonra her şeyi eski haline getirdi ve yatak odasının kapısını dikkatle açtı. Sessizce açılmaları için menteşeleri ve kapı kolunu güzelce yağlıyordu. Bir çıtırtı oldu, James duraksadı. Ama bu yalnızca

iki yüz senelik binanın doğal seslerindendi. İki uçta bulunan loş elektrik lambalarıyla aydınlatılmış olan koridorda sağına soluna baktı. Lambalar Codrose'un fikirlerinden biriydi. Koridor, kanat çırparak donuk yeşil duvarlara dev gölgeler düşüren iri kahverengi bir kelebek dışında boştu.

James'in odası en üst kattaydı. Sağda dar bir merdiven ve oğlanların odalarını Codrose'unkinden ayıran duvar vardı. Koridorun sonunda kapısı kocaman, paslı asma kilitle kitlenmiş bir depo bulunuyordu. Koridorun yarısında bir tuvalet ve iki yanında birbirine benzeyen kapılar vardı. Her kapının arkasında bir çocuk uyuyordu. Ama onlar kaçmayı yalnızca hayal ederken, James için bu bir gerçeklikti.

Her zaman şekerlerin arasında yürüyebileceği, temiz bir yol bırakırdı. Koridorda sessizce tuvalete doğru ilerledi. Bu kapının menteşeleri de iyice yağlanmıştı.

İçeri süzüldü ve kapıyı arkasından kapattı.

Işığı yakma riskine girmedi. Burada gözü kapalı yürüyebilirdi, ama pencerelerden teneke lavabo sırasını, dört büyük banyoyu ve en uçtaki tuvalet bölmelerini görmesine yetecek kadar ay ışığı geliyordu. Seramik kaplı zeminde ayak uçlarına basa basa en uçtaki bölmeye yürüdü ve içeri girdi.

Cebinden çakısını çıkardı, açtı ve çömelerek bir yer seramiğini kaldırıp, altındaki döşeme tahtalarını ortaya çıkardı. Kısa zamanda üç seramik daha söktü ve tahtaları düzgünce, kare şeklinde kesilebilecek duruma getirdi.

Seramikleri gevşetmek için, Mekanik Okulu'ndan yürüttüğü aletleri kullanarak, iki dönem boyunca gece yarısından sonra köle gibi çalışması gerekmişti. Ve çakısıyla altındaki döşeme tahtaları kesmesi bir haftadan daha uzun sürmüştü, çünkü testere çok fazla ses çıkarırdı. İki kez yakalanmasına ramak kalmıştı. İlk seferinde dışarıda ayak sesleri duymuştu, ama içeri kimse girmemişti. Ama ikinci seferinde kapı açılmıştı. James seramikleri yerine koyacak, bölme duvarına maymun gibi tırmanıp, ışıklar açılmadan önce su deposunun üzerine saklanacak zamanı ancak bulmuştu ve sonra Codrose'un kuru öksürüğünün sesi geceyi doldurmuştu.

James onun ortalıkta yürüdüğünü ve sonra bölmenin içine baktığını görmüştü. Bir anlığına adamın tel tel, kır saçları ve soluk teni gözüne ilişmiş, sonra Codrose bir kez daha öksürmüş, yoluna devam etmişti.

O zamandan sonra James'i rahatsız eden olmamıştı ve şimdi bu gizli yolu kullanarak istediği zaman binadan çıkabiliyordu.

Yerin altında ince bedeninin emekleyerek ancak geçebileceği bir delik vardı. Tahtaları aşağı indirdi, onların ardından deliğe girdi ve seramikleri başının üzerine yerleştirdi.

Artık feneri kullanma riskine girebilirdi. Kirişlerin arasında uzanan dar geçidi feneri yakarak aydınlattı. Geçit pis, tozlu ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Ses çıkarmamaya çalışarak ağır ağır karınüstü süründü. Yukarıda ve aşağıda uyuyan çocuklar vardı, ama herhangi bir şey duysalar bile, bundan kimseye bahsetmezlerdi.

James koridorun sonundaki kilitli deponun tam altına gelene kadar süründü. Bu kadar uzağa gelebildiği ilk geceyi ve döşeme tahtalarının çoğunun gevşemiş ve çürümüş olduğunu fark ettiğinde ne kadar rahatladığını hatırladı. İki tanesini söküp kaldırmak yalnızca birkaç dakikasını almıştı. Şimdi onları kolayca itti ve odaya girdi.

Tahtaları yerine koydu, ayağa kalktı, koyu renk kıyafetlerindeki tozu silkeledi ve hapsirdi. Son ziyaretinden beri burada hiçbir şey değişmemişti. Oda unutulmuş okul ıvır zıvırlarıyla doluydu: Kırık masalar ve sandalyeler, çürümeye yüz tutmuş kamp yatakları, tarih öncesinden kalma spor malzemeleri, sararmış kitaplar ve kâğıtlarla dolu kütular... Çatıda minik bir pencere vardı, ama kir, toz ve kuş pislikleri yüzünden içeri çok az ışık giriyordu. James, kutu yığınının üzerine çıktı ve paslı çengeli zorladı. Sonra pencereyi arkaya yatırdı, çerçevenin kenarını tuttu ve kendini yukarı çekti. Bir süre sonra çatıda, temiz hava alıyordu ve Eton'ın tamamı önüne serilmişti.

Güzel bir yaz gecesi idi ve dolunay çıkmak üzereydi. James çatıların üzerinden Thames Nehri'ni ve karşı yakadaki Windsor Şatosu'nu görebiliyordu. Saat gece yarısına yaklaşıyordu, ama sokaklarda hâlâ hareketlilik vardı; arada bir arabalar geçiyordu, pencereler aydınlıktı ve bir mavna nehir yukarı, Maidenhead'e doğru geliyordu.

James bunu dikkatle planlamıştı. Depo kapısının hiç açılmıyormuş gibi görüldüğünü fark etmişti ve sırf emin olmak için asma kilidin üzerindeki anahtar deliğine saç

koymuş, makine yağı ile sabitlemişti. Bir, iki hafta geçmişti ve saç yerindeydi. Dışarıya göz attığında pencereyi ve çatıya çıkabileceği bir yol görmüştü, bu yüzden odaya nasıl gireceğini bulması yeterli olacaktı. Tuvalette sızdıran bir boru onarılrken döşeme tahtalarının altındaki boşluğu görmesi bu sorunu çözmüştü.

Kimsenin olmadığından emin olmak için son bir kez çevresine bakındı, sonra tereddütle kiremitlerden yukarı, çatının tepesine tırmandı. Bacalardan destek alarak en tepeye çıktı ve diğer yandan çatının, binanın içine doğru girinti yapan düz kısmına kayd. Burada uzun, oval bir cam kubbe vardı ve James görünmesin diye çömelerek sessizce, Codrose'un ofisini görebileceği bir yere kadar süzül-
dü. Yurt müdürü genellikle geceleri burada oturup, minik harflerle defterlerine kayıt tutar ve gizlediği cin şişesinden içki içerdi.

James çatıya yaslandı ve kirli camdan içeri bakarak yan yan kayd. Codrose gerçekten de oradaydı. Yüzünün yarısını kaplayan kısa sakalı ve donuk gözleri olan zayıf bir adamdı. Eton'daki pek çok yurt müdürü çocuklar tarafından çok sevilirdi, ama Codrose sevilmiyordu. Sert ve surat-sız bir adamdı, okuldaki en kötü yemeği o veriyordu.

James bir süre adamın kalemıyla bir şeyler çiziktirmesini izledi ve yazacak ne bulduğunu merak etti. Burada olmak, görülmeden görmek James'in kendini güçlü hissetmesini sağlıyordu. Ama biraz sonra yoluna devam etti. Yapması gereken şeyler vardı.

Çatının diğer ucuna geldiğinde sivri tepeyi aştı ve dikkatle geniş taş oluğa doğru kaydı. İp cambazı gibi, kollarını iki yana açarak oluk boyunca yürüdü ve köşeye vardı. Bu yolun en tehlikeli kısmıydı: parke taşı döşenmiş dar bir geçidin üzerinden karşıdaki binaya atlayacaktı. Kimse olmadığından emin olmak için aşağıya baktı, sonra hızlanmak için olukta geriledi. Derin bir nefes aldı, oluğun ucuna koştu ve son anda havaya zıpladı. Karşıya geçti, hızını sürdürerek kısa düz çatıda koşmaya devam etti, sonra daha kısa bir boşluğun üzerinden atlayarak diğer tarafa geçti. Bu, James'in en sevdiği kısımdı. Koşarak, sıçrayarak, tırmanarak kolaylıkla pek çok çatıyı aştı ve sonunda son çatının ucuna giden uzun, kurşun kaplama bir oluğa geldi. Oraya zıpladı ve bacaların arasından geçti. Karanlıkta fısıldayan bir çocuk sesiyle durdu.

“Kim o?”

“James Bond.”

“Gir.”

Bu binanın çatısı Codrose binasınınkine benziyordu, bacaların arasında düz bir kısım vardı, ama bu daha küçüktü ve Codrose'un kubbesi gibi görkemli bir parçası yoktu. Ortasındaki küçük kontrol kapağı dışında hiçbir özelliği olmasa da kendilerine Tehlike Kulübü diyen bir grup maceraperest oğlan çocuğu için kusursuz bir saklanma yeri idi.

Eton'da pek çok kulüp vardı; örneğin Müzik Kulübü, Film Kulübü, Doğal Tarih Kulübü ve Arkeoloji Kulübü.

Ama Tehlike Kulübü farklıydı. Bu, risk almayı seven çocukların oluşturduğu gizli bir kulüptü. Tehlike Kulübü fark edilirse, üyelerinin başı büyük belaya girerdi.

Eton'da daha ilk senesi olan James en genç üyeydi; ondan iki yaş büyük olan Andrew Carlton adlı bir arkadaş bahsetmişti kulüpten. Birbirlerini bir önceki yarıda –Eton'da dönemlere bu ad veriliyordu– tanımışlardı. Andrew, James'in kendisi gibi, tekdüze okul hayatından kolaylıkla sıkılan, hayatını biraz renklendirmek isteyebilecek bir çocuk olduğunu fark etmişti.

Kulübe katılmak kolaydı. Geceleyin görülmeden çatıdaki saklanma yerlerine gitmek yeterliydi. James'in bunu nasıl yapacağını bulması biraz zaman almıştı, ama azimle denemişti ve bu katıldığı beşinci toplantıydı.

Biraz sonra Andrew'u gördü ve hemen diğerlerini saydı.

“Beş,” dedi. “Kim yok?”

“Gordon Latimer,” dedi Andrew. “Hep geç kalır. Onu tanırıysam, muhtemelen mışıl mışıl uyuyordur.”

“Ya Mark Goodenough?” dedi James. “Normalde buraya ilk o gelmez mi?”

“M-mark bu g-gece gelemiyor,” dedi, kulübün kurucusu ve başkanı olan Perry Mandeville. “Kötü bir haber aldı. Biri grip olmuş gibi kötü bir haber değil, gerçekten kötü bir haber. Feci bir şey olmuş. Büyük olasılıkla bu yarı bir daha gelemeyecek.”

Perry devamlı diğerlerini daha tehlikeli maceralara ikna etmeye çalışan pervasız, huzursuz bir çocuktü. Asla